

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на ИВ. М. Г. срещу ЕФ серия Г, № 0026828, на СДВР, с който на жалбоподателя за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ на основание чл. 638, ал. 1, т. 1 вр. чл. 461, т. 1 от КЗ е наложено административно наказание глоба в размер на 250 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на фиша, като се излагат доводи за нарушаване на процесуалния закон, за неизвършване на соченото административно нарушение и за липса на знак, указващ наличието на радарен контрол в съответния район, както и на приложен към фиша снимков материал, удостоверяващ извършването на претендираното нарушение. Въззиваемата страна не взема отношение по жалбата.

От приобщените към доказателствената съвкупност в хода на съдебното следствие пред настоящия съдебен състав писмени доказателствени материали и огледани материали по реда на чл. 285 от НПК се установява по недвусмислен начин - освен спазването при издаване на процесния фиш на съответната заповед на министъра на вътрешните работи за утвърждаване на образец и изготвянето на самия фиш, респективно връчването му, съответно на 03.02.2021 г./31.05.2021 г. - още описаната в ЕФ фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за което препращане липсва в приложимата нормативна уредба), в това число с изричното пояснение, че по отношение на превозното средство, собственост на жалбоподателя, не е имало сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (видно от изготвената разпечатка от страницата на Гаранционен фонд); доказателствената съвкупност не обуславя разумно съмнение досежно достоверността или автентичността на който и да било неин елемент, в това число като се има предвид - досежно снимковия материал и данните в ЕФ, който фиш има и ролята на източник на доказателствена информация, заместващ, впрочем, АУАН - че става въпрос за просто заснемане с автоматична обработка на информацията, без да има каквото и да било основание съдът да се съмнява в коректното функциониране на използваната от МВР апаратура, доколкото техническото средство - в качеството му на измервателно такова - е от одобрен тип, преминало е проверка в БИМ със срок на валидност и към процесната дата (съобразявайки съответната заповед на председателя на ДАМТН, респективно отговаря на метрологичните изисквания (отделен е въпросът, че в случая същото не е функционирало като измервателно средство и доказателствата относно метрологичната му годност следва да се имат предвид само като косвени данни досежно самата техническа изправност).

При това положение материалният закон е приложен напълно правилно, в това число наложеното административно наказание е определено от законодателя като вид и размер по абсолютен начин и се явява пропорционално на административното нарушение. При всяко положение не е налице хипотеза по чл. 28 от ЗАНН (независимо дали в актуалната или в действалата към процесната дата 03.02.2021 г. редакция на разпоредбата), доколкото случаят с нищо не се отличава нито от типичните случаи на нарушенията от съответния вид, нито от типичния случай на административно нарушение изобщо, за да бъде оправдано от гледна точка целта на закона неналагането на санкция. Касае се за едно уредено от законодателя като изключително опростено административно-наказателно производство (очевидно опростеността е свързана с това, че процесът като цяло е автоматизиран и със силно стеснена приложимост), посредством което се извършва санкциониране само на един меко казано доста ограничен кръг нарушения, като описанието на нарушението и посочването на съответните правни разпоредби в ЕФ дава недвусмислен отговор на въпроса в какво точно от фактическа страна се изразява административното нарушение, а именно липсата на сключен и действащ договор за горепосочената задължителна застраховка по отношение на съответното МПС, което е било управлявано и чийто собственик се е явявал г-н Г., като в такива случаи КЗ предвижда само една хипотеза на издаване на ЕФ, а именно съгласно чл. 638, ал. 4 от кодекса - при управление на превозното средство (в която връзка

липсата на изрично упоменаване в ЕФ на разпоредбата на чл. 638, ал. 4 от КЗ няма съществено значение) и като въззивникът не само е могъл да упражни, но и реално е упражнил процесуалното си право на защита по същество, в който смисъл не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила (съобрази чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН!). Изисквания за указване с пътен знак на извършван „радарен“ контрол приложимата понастоящем и към процесната дата релевантна нормативна уредба не е било налице (нито пък някога е било налице изискване за прилагане на снимков материал към ЕФ при връчването му), като в случая не се касае изобщо за извършване на „радарен“ контрол, т. е. такъв за скорост. Релевантно в случая е самото управление на автомобила – от една страна – и несклучването на съответния застрахователен договор по отношение на МПС, собственост на жалбоподателя – от друга страна, поради което правилно е била ангажирана отговорността именно на въззивника Г..

В обобщение, при извършената цялостна и служебна проверка (чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) съдът не констатира основания за отмяна или за изменение на процесния електронен фиш.

Мотивиран от всичко изложено и съобразявайки чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът